

ELLEN G.

Manzanilla

thriller

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

© 2014 – Ellen Gerretzen & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.ellengerretzen.com
ellengerretzen@yahoo.com
twitter: @ellengerretzen

Omslagontwerp: Mulders van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 330
ISBN 978 94 6001 255 6
D/2014/11.767/210
e-boek
ISBN 978 94 6001 274 7

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Weiser stehen auf den Wegen,
Weisen auf die Städte zu,
Und ich wand're sonder Maßen
Ohne Ruh' und suche Ruh'.
Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Straße muß ich gehen,
Die noch keiner ging zurück.

Der Wegweiser
Wilhelm Müller

Muziek: Franz Schubert, *Winterreise*

Van Ellen G. verscheen eerder:

Bloedbruiloft
Schaduwspel
Verdorven

Hoofdstuk 1

Nomade.

Wolfgang liep over de Kurfürstendamm en ademde de Berlijnse lentelucht in terwijl het woord hardnekkig door zijn hoofd bleef spelen. Waarom was hij er niet tevreden mee om op één plek te wonen? Op deze mooie voorjaarsdag had het antwoord zich onverwacht aangediend in deze even eenvoudige als passende karakterisering. Berlijn was weliswaar de stad die uit al zijn poriën ademde, maar bij tijd en wijle sloegen onrust en een onbestemd verlangen toe. Sehnsucht. Naar de donkere, glimmende lijven van dolfijnen en hun sierlijke duiken in de soms helblauwe, soms zwarte wateren van de Rías Baixas in het Spaanse Galicia. Naar de lieflijke glooiende landschappen van de Extremadura waar Julia woonde, de vrouw van wie hij hield. Naar de schoonheid en het verval van Lissabon en de traag stromende Taag. En naar de plek waar zijn nieuwe opdracht hem opwachtte. Over twee uur zou hij het vliegtuig naar Sevilla nemen en van daaruit de bus verder naar het zuiden.

Wat hem op zijn bestemming te wachten stond, wist hij niet. Javier had over de telefoon alleen willen vertellen dat hij een interessante klus had waarvoor hij bij de Guardia Civil iemand nodig had die ervaren was in politiewerk, zich als toerist kon voordoen en goed Spaans en Duits sprak. Wolfgang voldeed glansrijk aan de criteria.

Natuurlijk had hij besloten te gaan, ook al had Javier geweigerd meer te zeggen. De rusteloosheid was er al langer geweest en nu was er het gevoel bijgekomen alsof er onafgebroken een kleine dosis adrenaline in zijn bloed werd gepompt, omdat avontuur of gevaar

op de loer lag. Hij ervoer een sensatie van onbestemde anticipatie en verlangen en merkte dat hij glimlachte.

Wolfgang, internationaal detective.

Nomade.

Hoofdstuk 2

Javier stond in het busstation te wachten en keek demonstratief op zijn horloge, alsof het Wolfgangs schuld was dat de bus vanuit Sevilla er godbetert bijna drie uur over had gedaan om de honderd kilometer naar Sanlúcar de Barrameda af te leggen.

Hij had in Sevilla overnacht en vanochtend de bus van tien uur genomen. Drie kwartier had het gekost om alleen al de stad uit te komen omdat elke vierkante centimeter zinderend asfalt bedekt was met auto's en daar tussendoor zigzaggende scooters. Kruispunten met gridlocks, gefrustreerd toeterende automobilisten en zichzelf in een propvolle bus met een kapotte airco. Zwetende mensen die met waaiers wapperden, schaars geklede vakantiegangers en dagjesmensen die de bagageruimte van de bus hadden volgepropt met strandparafernalia. Een jonge vrouw achter hem voerde de hele rit telefoongesprekken die nergens over gingen. Het liefst had hij het klotetelefoontje uit haar hand gerukt om er vervolgens net zolang op te trappen tot het uit elkaar viel. Elk dorp waar ze doorheen moesten had zoveel verkeersdrempels dat de busrit op een hinderisloop leek. Frustratie gierde door zijn lijf toen ze eindelijk het busstation van Sanlúcar binnenreden. Hij stapte als eerste uit. Weg uit die helse bus.

Het was alsof hij in de straal van een gigantische föhn stapte. Hete lucht die pijn deed aan zijn longen en een kakofonie van geluiden, een mengeling van verschillende melodieën die samenmolten tot een golvende massa van klanken.

Hij pakte zijn koffertje uit de bagageruimte en liep naar Javier. Ze schudden handen.

'Wat is hier aan de hand?'

‘O, had ik dat niet verteld?’ vroeg Javier. Hij maakte een hoofdgebraar. ‘Feria de la Manzanilla, de jaarlijkse sherryfeesten. Een gekkenhuis.’

‘Nee, dat had je me niet verteld. Je hebt me trouwens helemaal niets verteld.’ Wolfgang voelde zweet over zijn voorhoofd lopen en zout in zijn ogen prikken.

‘Zo wist ik tenminste zeker dat je zou komen. Ik weet hoe nieuwsgierig je bent.’

‘Nieuwsgierig? Ik ben helemaal niet nieuwsgierig.’

‘Hm,’ zei Javier. Hij droeg niet zijn uniform van de Guardia Civil maar een spijkerbroek en een wit T-shirt en had een donkere zonnebril op die zijn ogen verborg. Fit, gespierd, gebruind en van transpiratie geen spoor.

Javier Cordobés Galvan was vroeger de commandant van de Guardia Civil geweest in Julia’s dorp in de Extremadura totdat hij tweeënhalf maand geleden werd overgeplaatst. Hij was nu kolonel in zijn nieuwe standplaats Sanlúcar de Barrameda, een stad van 70.000 inwoners, een aantal dat in het zomerseizoen verdubbelde. Een niet geringe promotie.

‘Het betreft een delicate opdracht en wellicht niet zonder gevaar. Ik zal je inlichten, maar niet in het cuartel. In de kazerne kunnen we jouw betrokkenheid niet geheim houden en dat is een absolute vereiste.’

Hij volgde Javier het busstation uit. Ze werden onmiddellijk opgezogen in het feestgedruis. Massa’s mensen, kinderen, mannen en vrouwen te paard met een glas in hun hand. Rijen uit vrolijk gestreept tentdoek en spaanplaat opgetrokken paviljoentjes, elk met een barretje, tafels en stoelen, aan de muren typisch Andalusische decoraties. Houten dansvloeren waarop vrouwen dansten, gekleed in fleurige flamencojurken, met bloemen in hun haar en lange oorbellen. Een caleidoscoop van kleuren en geluiden die elke keer dat ze een nieuw paviljoen passeerden verschoof omdat weer een ander lied naar buiten schalde. Gezelschappen aan tafeltjes met flesjes sherry, etend en drinkend en roezemoezend. In de verte klonken typische kermisgeluiden. De hitte was intens.

Ze kwamen op de Calzada, de brede wandelpromenade met links en rechts tot zover het oog reikte paviljoentjes, elk met een eigen naam boven de ingang, van vriendenclubs, politieke partijen, sherrybodega’s, ornithologen, ambulancepersoneel, je kon het zo gek niet bedenken. De Calzada was over haar gehele lengte met fleurige, papieren lampionnetjes met lampjes erin overspannen tot waar ze in de verte op de rivier botste, die uitmondde in de Atlantische Oceaan. Dat moest ’s avonds een fantastisch gezicht zijn.

Hij had alleen handbagage bij zich – travel light, zoals het een zichzelf respecterende nomade betaamde – maar zijn versleten kofferferte zonder wieltjes dat hij in Berlijn moeiteloos met zich mee had gedragen leek hier in de hitte loodzwaar. Het zonlicht was zo fel dat het in zijn ogen brandde. Javier liep voor hem uit en Wolfgang kon hem niet bijhouden, elke stap kostte meer moeite, alsof hij door drijfzand waadde. De geluiden versnelden, alsof hij in een draaikolk zat waar hij mee werd gesleurd in een werveling van kleur en geluid. Hij voelde dat het handvat van zijn koffer uit zijn klamme hand gleed. Luide stemmen vlak bij. ‘Pas op!’

Waarvoor moest hij oppassen? De felle zon vervaagde, pijnlijk glinsterend zilver dat overvloedde in duister grijs, stemmen die versmolten tot geruis, als de branding bij vloed.

Duisternis.

Hoofdstuk 3

Warme wind. Desoriëntatie. Waaiers die verkoeling moesten brengen. Iemand die hem water liet drinken. Het gezicht van Javier.

‘Je bent flauwgevallen. Voel je je niet goed? We gaan naar de Eerste Hulp.’

‘Dat is niet nodig.’ Wolfgang krabbelde overeind en sloeg het okerkleurige zand van zijn kleren. Een kring mensen had zich om hem heen gevormd. Hij geneerde zich. Flauwgevallen. Hij voelde zich slap en een beetje misselijk.

‘Het zal de hitte wel zijn. Laten we gaan.’

Weg uit die brij van gezichten.

‘Als je het zeker weet,’ zei Javier. ‘Ik draag je koffer wel. We gaan naar een plek waar we ongestoord kunnen praten, in de Barrio de los Marineros.’

‘De visserswijk? Niet eerst naar een hotel, mijn koffer wegzetten?’

‘Je gaat niet naar een hotel,’ zei Javier. ‘Ik heb iets anders geregeld.’

Het had geen zin verder te vragen. Hij liep achter Javier aan, langs Hotel Guadalquivir, het dertien verdiepingen tellende hotel dat dezelfde naam droeg als de rivier waar het op uitkeek. Daar had hij in het verleden altijd gelogeed. Nu zigzagden ze door almaar smallere straten, waar de aanvankelijk nog monumentale panden geleidelijk plaats maakten voor kleinere, eenvoudiger huizen. Nieuwbouw afgewisseld met oude, vaak verkrotte panden, woningen met gedeelde patio's waaraan meerdere families woonden die in sommige gevallen ook nog een toilet moesten delen. Kleine buurtwinkeltjes. Op straathoeken stonden mannen met weegschalen die vis verkoch-

ten, venusschelpen, schoongemaakte cactusvijgen, worteltjes of aardappelen. Kroegen van waaruit geroezemoes klonk en waar mannen in de deuropening stonden te roken. Zongeteisterde, gelooide koppen, gouden kettingen met kruisen en María-afbeeldingen, monden waarin tanden ontbraken, getatoeëerde armen en schouders. Knetterende, oude brommers. De Barrio de los Marineros, de visserswijk.

Javier stopte bij een bar op een straathoek.

‘We zijn er.’

‘Eindelijk.’ Wolfgang's verhemelte voelde verschrompeld aan en schreeuwde om vocht. Hij keek om zich heen. Op de hoek aan de overkant van de straat zat een groepje vervaarlijk ogende mannen een joint te roken, elk een literfles bier in de hand, terwijl uit een radiootje flamencomuziek schalde. Ze bestudeerden hem zwijgend, uitdrukingsloze verweerde gezichten, blikken die hij in zijn rug voelde branden toen ze de bar binnengingen.

Het was een kleine, donkere ruimte waar een oude ventilator reutelde alsof hij het elk moment kon begeven. Achter de houten toog stond een verrassende barman. Nog nooit van zijn leven had hij de knieën van een kastelein boven een bar zien uitsteken. Op een oude televisie was een reportage van National Geographic te zien. Verf bladderde in plakken van de muren en hij zag een kakkerlak wegschieten. Een oud vaatje, wat glazen, een bierpomp. Een honkbalknuppel leunde tegen het vaatje. Aan het eind van de bar stond een keukentrap. Er hingen behalve een María-afbeelding geen versieringen aan de muren, alsof de ruimte bewust zo kaal mogelijk was gehouden zodat alle aandacht op de man achter de toog gericht kon worden.

‘Vriend van je?’ vroeg de waard. Zijn knieën waren dik en eeltig. Hij droeg een zwarte korte broek en een wit hemd met korte mouwen waarvan de bovenste drie knopen open stonden. In een woud van donker borsthaar hing een gouden ketting met een kruis. Leeftijd onbestemd. Huidskleur aan de donkere kant, gitzwart glanzend haar dat tot diep in zijn nek krulde. Achter de bar had hij blijkbaar een verhoogde vlonder gebouwd die hij via de keukentrap kon betreden.

Javier knikte. ‘Hij is Duitser, maar spreekt goed Spaans.’

De man stelde zichzelf voor als Sandojé.

‘Zeg maar Sando. Je bent hier welkom als je twee dingen onthoudt. Eén, ik wens niet met ‘dwerg’ aangesproken te worden en op zinspelingen op mijn lengte zit ik niet te wachten. Ik ben alleen maar klein omdat de norm groot is. Twee, in mijn bar is het motto horen, zien en vooral zwijgen. Alleen zwijgen mag trouwens ook, des te beter zelfs.’

‘Hij is honderd procent te vertrouwen,’ zei Javier. ‘Is je zaaltje vrij?’

Sando maakte een hoofdgebbaar naar een deur in de hoek en vroeg ‘Manzanilla?’

‘Bier,’ zei Javier.

Wolfgang twijfelde. Manzanilla. De meest droge variant van sherry die uitsluitend in Sanlúcar haar goddelijke smaak kon krijgen, vandaar haar aparte aanduiding van Manzanilla. Het betekende in het Spaans ook kamille en hintte ernaar door het kleine bittertje in de afdrank en haar goudbleke kleur. Zo anders dan de sherry uit het nabijgelegen Jerez de la Frontera. Hij dacht aan de rivaliteit tussen de twee steden en glimlachte onwillekeurig. De inwoners van Sanlúcar beschouwden de superioriteit van “hun” Manzanilla als vanzelfsprekend en beweerden steevast dat je van de Fino uit Jerez de la Frontera koppijn kreeg. In Jerez werd daarover precies andersom gedacht.

Sando en Javier keken hem afwachtend aan. Zijn tong voelde aan alsof hij een hap zand had genomen.

‘Bier,’ zei Wolfgang.

Hoofdstuk 4

‘Weet je zeker dat het goed met je gaat? Je zweet als een rund,’ zei Javier.

De barman had twee biertjes en een schoteltje met chorizo gebracht en hen daarna alleen gelaten. Wolfgang dronk zijn glas in twee teugen leeg. Het was gewoon de hitte. Godzijdank hing in het zaaltje ook een ventilator. Hoe Javier er in slaagde er uit te zien alsof het een koele lentedag was, bleef hem een raadsel. Een vijf-enveertigjarige in de bloei van zijn leven. Hij voelde zich opeens oud.

Een kakkerlak van formidabele afmetingen schuifelde langs zijn voet. Hij huiverde. Te groot om dood te trappen. Hij stelde zich het gekraak en de wegsputende vochtige ingewanden voor.

‘Misschien moet je wat eten.’ Javier schoof het schoteltje naar hem toe. Wolfgang inspecteerde de plakjes chorizo en probeerde een gevoel van onpasselijkheid te onderdrukken. God mocht weten wat daar overheen was gekropen. Hij had toch geen honger, zijn eetlust was de laatste tijd sowieso niet om over naar huis te schrijven.

‘Laat maar, vertel.’

Javier leunde met zijn ellebogen op tafel. ‘Ik heb je nooit de werkelijke reden verteld waarom ik naar Sanlúcar ben overgeplaatst. En voor ik verder ga, dit is strikt vertrouwelijk. Geen woord, aan niemand.’

Hij kende Javier, die een goede vriend van Julia was, nu een paar jaar. De relatie tussen Javier en hemzelf vond Wolfgang lastig te omschrijven. Javier had een autoritaire, zelfverzekerde manier van doen die hem kon irriteren. Hij had vaak het gevoel alsof ze een stel

sumoworstelaars waren die elkaar nauwlettend in het oog hielden terwijl ze omtrekkende bewegingen maakten.

‘Hier in Sanlúcar de Barrameda is een complex met luxe villa’s en een golfbaan, in de richting van Bonanza, het dorp een paar kilometer verderop, waar de vissershaven is. Het ligt op een heuvel, heeft uitzicht op de rivier en de oceaan. Een ommuurde urbanisatie, er is één ingang en daar zit vierentwintig uur bewaking.’

‘Je lijkt wel een makelaar die me een huis wil aansmeren,’ zei Wolfgang. Zijn kleren plakten aan zijn lijf en hij verlangde naar een hotelkamer met airco en een koude douche.

‘Je zit er niet eens zo ver naast. Een Duits stel woont daar permanent. Hij handelt in snijbloemen, voornamelijk buiten Spanje, zij heeft een makelaarskantoor. Er zijn enkele redenen waarom ons oog op ze is gevallen. De eerste is dat ze regelmatig bezoek krijgen van een Russisch stel. Die arriveren steevast met hun zeewaardige luxe jacht en doen blijkbaar weinig anders dan een beetje rondvaren, wat verdacht is als Sanlúcar met zo’n regelmaat je bestemming is.’

‘Hoezo verdacht?’

‘Omdat Sanlúcar zo ongeveer het vergiet van Europa is als je het over drugshandel hebt. De oceaan met de Afrikaanse kust op nauwelijks 100 kilometer afstand, de rivier en aan de overkant de Coto Doñana, een immens natuurgebied met tientallen zo niet honderden kreken en inhammen. Het is ondoenlijk te controleren wat hier allemaal aan land wordt gebracht. We doen wat we kunnen met onze patrouilleboten en helikopters en ons observatiepunt op de zolderverdieping van Hotel Guadalquivir, maar het is dweilen met de kraan open. En dan heb ik het nog niet eens over La Colonia, een uitgestrekt en onoverzichtelijk gebied vlak ten noorden van Sanlúcar waar aardappelen, groenten en bloemen worden gekweekt. Een labyrint van weggetjes, kassen en illegaal gebouwde monstervilla’s. Als je sommige van die kastelen ziet, weet je dat die niet gefinancierd kunnen zijn met het telen van worteltjes. Wat daar aan drugs verborgen ligt, weet niemand.’

De tweede reden is dat we vorige maand een van hun vrachtwagens hebben aangehouden en wat troffen we aan tussen de anjers en

de gladiolen? Cocaine. De chauffeur ontkende er iets mee te maken te hebben zoals ze dat allemaal doen, ze weten zelfs niet hoe de drugs bij ze terecht zijn gekomen als je het spul hoogstpersoonlijk uit hun broekzak vist. De chauffeur zit vast, maar het kan natuurlijk zijn dat hij de waarheid spreekt en dan ziet het plaatje er anders uit.’

Javier leunde achterover. Tot nu toe klonk het weinig interessant en dat was nog zachtjes uitgedrukt.

‘En daarvoor heb je me hier naartoe laten komen, voor een gewone drugszaak?’

Javier maakte een ongeduldig handgebaar.

‘Ik ben nog niet uitgesproken. Natuurlijk, er is meer aan de hand maar het is bijzonder delicaat.’

De barman kwam binnen met nog twee biertjes en Javier zweeg tot hij weer vertrokken was.

‘Het gaat ons niet om die Duitsers en Russen, we houden ze in de gaten maar laten ze vooralsnog met rust. Veel interessanter is de mogelijke Spaanse connectie in de persoon van Felipe Gordillo, die ook regelmatig in die urbanisatie te vinden is. Hij is de reden waarom ik naar Sanlúcar ben overgeplaatst en waarom ik jou heb opgetrommeld.’

‘Je woordkeuze is treffend.’

‘Dank je. We houden Gordillo onopvallend in het oog en moeten daarbij zeer omzichtig te werk gaan. Hij kent alle politiemensen en guardia civiles van Sanlúcar en zal ze dus ook herkennen als ze in burger zijn.’

‘Waarom laat je er dan niet een paar komen uit een andere stad?’ Boeiender werd het er nog altijd niet op. Wolfgang dronk van zijn bier, dat naar Spaanse gewoonte veel te koud was. Het zweten was godzijdank minder geworden maar het slappe gevoel bleef.

Javier schudde zijn hoofd. ‘Dat is geen optie. Gordillo ruikt politie, bekend of niet, op honderd meter afstand, dat is inherent aan zijn beroep. En daar kom jij om de hoek kijken.’

‘Wie is die Gordillo, een drugshandelaar? Ik zie trouwens niet in waarom een drugszaak zo gevoelig ligt.’

‘Het ligt zo gevoelig omdat hij de hoofdcommissaris van de

Policía Nacional van Sanlúcar is. Zijn positie is belangrijker dan de mijne.'

In stedelijke gebieden was het Cuerpo Nacional de Policía, kortweg de Policía Nacional, primair verantwoordelijk voor misdaadbestrijding en ordehandhaving, wist Wolfgang. De Guardia Civil voerde dezelfde taken uit maar dan in kleinere steden en dorpen en op het platteland. En dan had je ook nog de Policía Local die het plaatselijke kruimelwerk deed, zoals verkeersboetes, burenruzies en het verrichten van hand- en spandiensten aan beide andere korpsen.

'Het is al geruime tijd zo dat onze grootschalige antidrugsacties mislukken, te vaak om toevallig te zijn. We denken dat de grote bazen getipt worden en omdat we, als het drugs betreft, regelmatig samenwerken met de Policía Nacional bestaat het vermoeden dat het lek uit die hoek komt.'

'En waarom niet bij jullie?'

Javier wierp hem een vuile blik toe. 'Geloof me, zolang ik hier de baas ben, durft niemand te fluiten zonder mijn toestemming. Bovendien is er een precedent. Het zou niet de eerste keer zijn dat de Policía Nacional zelf betrokken is bij kwalijke drugspraktijken. Jaren geleden werd vanuit de top van dit korps in Madrid een manoeuvre in gang gezet onder de toepasselijke naam "Operatie Manzanilla" omdat er aanwijzingen waren dat de Policía Nacional van Sanlúcar geïnfiltreerd was en dat er hooggeplaatsten bij betrokken waren die deze handel faciliteerden in ruil voor geld. Madrid heeft een speciaal commando naar Sanlúcar moeten sturen, het korps is daarna gezuiverd. Gordillo werkte er toen ook al, destijds als inspecteur, maar tegen hem is geen enkel bewijs gevonden.'

De geschiedenis leek zich nu te herhalen en ditmaal was van hogerhand besloten het anders aan te pakken, aldus Javier. De landelijke toppen van de Policía Nacional en de Guardia Civil hadden de koppen bijeengestoken en de onorthodoxe beslissing genomen iemand van buitenaf in te zetten en een bijbehorend budget toe te kennen. Javier was de man voor deze operatie. Hij stond bekend om zijn onkreukbaarheid en was de enige die van deze actie op de

hoogte was en mocht zijn. Hij had carte blanche gekregen en dat wilde wat zeggen. Zijn overplaatsing naar Sanlúcar had niet binnen het reguliere promotiebeleid plaatsgevonden, zijn voorganger was met vervroegd pensioen gestuurd.

'Op grond waarvan verdenken jullie Gordillo van betrokkenheid?' vroeg Wolfgang.

'Hij is regelmatig in die urbanisatie te vinden. We vermoeden dat van daaruit een drugsnetwerk wordt gerund.'

'Dat is wat mager, vind je niet?'

'Daarom denk ik dat men van hogerhand meer weet, zij hebben de contacten op hoog niveau met andere korpsen en met Interpol. Misschien weten ze iets wat ze mij niet aan de neus hangen, omdat het beter is dat ik niet meer weet dan nodig. En daarom zitten wij hier nu tegenover elkaar.'

Een mogelijk corrupte hoofdcommissaris, dat klonk al een stuk interessanter.

'Gordillo runt zijn korps niet goed. Ik weet in welke bars zijn mannen dagelijks hun Manzanilla drinken zonder te betalen. Sommigen in de visserswijk, anderen in de bovenstad, ze hebben hun vaste, perifere adresjes waar ze niet opvallen. Er heerst gebrek aan discipline en ze pappen te veel aan met de lokale bevolking. Mijn mannen zul je dat niet zien doen, dat kan ik je garanderen.'

Wolfgang vroeg meer informatie over Gordillo, waar die zoal uithing om zijn glaasje te nuttigen en noteerde alles.

Javier gaf hem een foto. 'Hij is makkelijk te herkennen.'

Wolfgang keek ernaar. Dat kon je wel zeggen.

'Ik ga er aan beginnen.'

'Sando zal je naar je onderkomen brengen.'

De mannen op de straathoek met hun literflessen bier observeerden hen zwijgend toen ze naar buiten kwamen. Wolfgang volgde barman Sando door smalle straten, een pleintje over tot ze bij een cluster huisjes van één verdieping kwamen. Ze sloegen een straatje in dat minder dan een meter breed was en kwamen in een wirwar van steegjes en witgekalkte huisjes terecht. Overal stonden bloem-

bakken met geraniums, katten en honden zochten verkoeling in de schaduw en vrouwen met een bezem of een emmer en een mop bekeken hem met duidelijke interesse.

Sando bleef staan bij een huisje en maakte een handgebaar. 'Mijn huis is jouw huis. Ik logeer intussen bij mijn broer. Ik vermoed dat de lichtschakelaars en de kranen en spiegels wat laag voor je zijn maar dan moet je maar even bukken. Mijn bed is van een normaal formaat trouwens, met een gezondheidsmatras, zeer comfortabel.'

'Ik wil je niet uit je huis jagen, ik kan net zo goed naar een hotel.'

De man schudde zijn hoofd en maakte een klikkend geluid met zijn tong, als een specht die een gat in een boom drilt.

'Nee, het is beter zo. Op de mensen hier kun je rekenen, als je iets nodig hebt zullen ze je helpen. Het enige dat ik vraag is dat je mijn huisdier verzorgt. Ik heb de instructies klaargelegd. Je houdt toch wel van dieren?'

Wolfgang keek naar de kater die in de schaduw van een plant lag te slapen. Het was de grootste kat die hij ooit in zijn leven had gezien, een gigantisch dikke rode kater met een vierkante kop als een prijsbokser. Het beest moest twintig kilo wegen. Hij glimlachte.

'Ik ben een kattenliefhebber.'

Sando volgde zijn blik en grijnsde. Het viel Wolfgang nu pas op dat hij een gouden tand met een diamantje had. 'Dat is de dikke, die is van de burens. Ik heb een hond.'

Een hond! Zo'n slaafs, harig, blaffend geval dat kwispelde en ongegeneerd zijn neus in je kruis zette. Hij had de pest aan die beesten.

'Hij is niet lastig als je weet hoe je met hem moet omgaan,' vervolgde Sando en maakte de deur van zijn huis open waarop een Duitse herder naar buiten stoomde die hem in zijn enthousiasme bijna overhoop liep en grommend voor Wolfgang bleef staan. Hij had een hond verwacht die beter bij het formaat van de kleine man paste.

Sando leek zijn gedachten te kunnen lezen.

'Je dacht toch niet dat ik een chihuahua zou hebben?'

Dat misschien nog niet, maar tussen die twee uitersten waren er nog andere formaten te vinden. Sinds enkele jaren had Spanje

de hond collectief als huisdier omarmd en als Spanjaarden iets omarmden, wat het ook was, deden ze dat met onvoorwaardelijke overgave en vaak niet gehinderd door gezond verstand. Pekinezen, Schnauzers en gevlekte hondjes van onduidelijke komaf vulden het straatbeeld en dierenwinkels met de meest verbazingwekkende attributen schoten als paddenstoelen uit de grond. Truitjes, jurkjes, petjes, zonnebrillen, kettingen met bedeltjes, hondenparfum... god mocht weten hoelang het zou duren voor de eerste hondensmartphone het licht zou zien, met oordopjes zodat de trouwe viervoeter zijn favoriete muziek kon beluisteren of communiceren met collega-honden.

'Af,' zei Sando, waarop het beest ging zitten. '*Amigo*,' vervolgde hij en wees op Wolfgang. Het beest bleef zijn blik op hem fixeren maar hield tenminste op met grommen.

'Neem hem absoluut niet mee het centrum in, daar wordt hij nerveus van en dan wordt hij humeurig. Hij komt niet graag onder de mensen. Ik laat hem altijd buiten de stad uit, langs de rivier, in de richting van Bonanza. Als ie lastig wordt, bel me. Hier is mijn nummer.'

'Ik dacht dat hij zo makkelijk was?'

'Hij kan chagrijnig worden als hij honger heeft. De koelkast is vol trouwens. Hij heet Hades. De hond, niet de koelkast. Ik ga terug naar mijn kroeg, kom daar ook naartoe zodra je wat bekomen bent.'

Sando verdween en Wolfgang ging het huis binnen. Hij hoorde de nagels van het beest achter hem op de tegels tikken. Geweldig. Was hij naar Sanlúcar gekomen met het idee zijn tanden in een uitdagende, spannende opdracht te zetten en wat gebeurde er? Hij was flauwgevallen, zat in een achterafhuisje in de ondraaglijke hitte van een Saharawind met een agressief monster met te grote tanden. Hij inspecteerde het huis. Hades volgde hem waar hij ging. Het tikkende geluid begon hem te irriteren. Hij wilde douchen maar no way dat hij hier ook maar één seconde naakt met dat beest in dezelfde ruimte ging doorbrengen. Hij liep de badkamer binnen en smeedde de deur dicht. Gekrab aan de deur, gejam en daarna geblaf. Wel, hij kon blaffen tot hij een ons woog.